

СПОМЕН ЗА БОБИ

Изминаха три години от смъртта на моя приятел Боби. Много случки и събития ми напомнят за него.

Името Борислав Панайотов Константинов срещнах за първи път през август 1956 година в списъка на приетите в научно-производствения профил на специалността „физика“ в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Изнесеното в двора на университета табло със списъците беше понесено над главите на множеството чакащи новини младежи, между които бях и аз. И тръгвайки от името на последния приет под номер 20, по-нагоре преминах през името на Боби като най-дълго. После намерих и моето име. Това е един от най-щастливите моменти в моя живот. А сега – шейсет и осем години по-късно – е трудно да пиша за това, защото Боби вече го няма.

Как сме се сприятелили с Боби не помня, но е било още в началото на следването ни. Първият ми конкретен спомен е от встъпителната лекция на проф. Тагамлицки в 272 аудитория. Бяхме на първия ред, много близо до лектора, а видът му предизвика у нас спонтанен смях. За да скрием глупавата си реакция и двамата се захлупихме на банката. През цялото време оттогава до края на живота му, с Боби сме се разделяли само през четирите години, в които първо той, а после аз, работихме в Куба. И сега, връщайки се назад, не мога да си спомня за някаква макар и незначителна неприятност в нашите отношения. Без и двамата да сме безобидни и още по-малко ангели.

Моите спомени от личните и от професионалните ни отношения с Боби не могат да се отделят, защото медицинската физика беше важна част от живота и на двамата ни. Боби се отдаваше на работата си без резерви, с пълния си интелектуален капацитет. Той прекъсна последната си трудова дейност в областта на медицинската физика по здравословни причини и то след упоритото настояване на близките си.

Борислав Панайотов Константинов е роден на 30 октомври 1937 г. в град Горна Оряховица в интелегентно семейство. Начално и средно образование получава в град Дряново. През 1961 г. завършва Физика научно-производствен профил в Софийския университет „Св. Климент Охридски“. Трудовата му дейност през първите три години е в Перник като физик в машиностроенето и в ултразвуковата дефектоскопия.

През 1964 г. Боби започва работа в сферата на медицинската радиологична физика – първоначално като физик, а след това като асистент в Лабораторията по

дозиметрия и лъчезащита в ИСУЛ (сега Университетска болница „Царица Йоанна“). Последните пет години преди пенсионирането си той е ръководител на Лаборатория по дозиметрия и лъчезащита в Националния център по онкология (сега УСБАЛО) и Заместник директор в Националния център по радиобиология и радиационна защита (НЦРРЗ).

Междувременно с активното участие на Боби в ИСУЛ беше създадена Вторична стандартна дозиметрична лаборатория за нуждите на Министерство на здравеопазването, официализирана като национална през 1975 г.

През своя дълъг трудов живот, свързан с двете водещи в България лаборатории по дозиметрия и лъчезащита в ИСУЛ и в УСБАЛО, Боби беше отдаден всецяло на работата си, съчетавайки практическата си дейност с научни изследвания. С присъщата му активност, след пенсионирането си през 2002 г. той се включи в развитието на новото у нас направление за контрол на качеството в рентгеновата диагностика, постъпвайки на работа във фирма Medicom 2000.

Борислав Константинов беше високо ерудиран учен. Задълбочените му знания и критично мислене го правеха безкрайно ценен за развитието и прилагането в практиката на нови методи, документиран в повече от сто научни публикации у нас и в чужбина. Той е съавтор с колегите Роберт Попиц и Владимир Пенчев на много полезна книга по дозиметрия и лъчезащита. Боби запази до края на живота си задълбочения интерес към науката. Той беше много ценен партньор в науката и практиката на широк кръг медицински физици и лекари. Този стил той пренесе и през тригодишната си работа в Куба. Борислав Константинов оставя трайна следа в медицинската радиологична физика в България и десетки признателни ученици.

Борислав Константинов беше почетен член на Българското дружество по биомедицинска физика и инженерство и един от учредителите на Фондация Ръонтген в България.

Боби говореше и пишеше и на английски, испански и руски.

Споменът за него е за добър и честен човек, който притежаваше и задължително то за физик чувство за хумор. Боби много ми липсва.

Боби почина внезапно през един слънчев неделен ден на 24 януари 2021 г.

24 януари 2024 г.

Венцеслав Тодоров